

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 67/2023
08.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Невенке Важић, председника већа, Милене Рашић, Дубравке Дамјановић, Биљане Синановић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена употреба туђег пословног имена и друге посебне ознаке робе или услуга из члана 233. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Милоша Симића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.154/21 од 24.06.2022. године и Вишег суда у Врању Кж1 бр.165/22 од 11.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 08. фебруара 2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Симића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.154/21 од 24.06.2022. године и Вишег суда у Врању Кж1 бр.165/22 од 11.10.2022. године у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку и из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К бр.154/21 од 24.06.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена употреба туђег пословног имена и друге посебне ознаке робе или услуга из члана 233. став 1. Кривичног законика, за које дело је осуђен на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико је не плати у том року, суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци.

Истом пресудом, на основу члана 87. и члана 233. став 4. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета ближе наведених у изреци првостепене пресуде.

Окривљени је обавезан да суду, на име судског паушала, плати износ од 5.000,00 динара, као и да оштећеном „Младост“ ДОО Лесковац на име трошкова кривичног поступка плати износ од 9.750,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Оштећено предузеће „Младост“ ДОО Лесковац је упућено на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 бр.165/22 од 11.10.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Симића, а пресуда Основног суда у Врању К бр.154/21 од 24.06.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Милош Симић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члана 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу који се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је против окривљеног пред Прекршајним судом у Врању, у предмету Пр бр.1577/18 вођен прекршајни поступак по истом чињеничном основу као у оптужном предлогу, да се ради о истом чињеничном стању, те да се и побијана првостепена пресуда и захтев за покретање прекршајног поступка заснивају на истим доказима, а на који начин је дошло до повреде начела „ne bis in idem“, обзиром да се ради о пресуђеној ствари.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, на исту повреду закона, са истоветним образложењем, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Виши суд у Врању, као другостепени, у својој одлуци Кж1 бр.165/22 од 11.10.2022. године, на страни 2, последњи став, и страни 3, први став, изнео је довољне и јасне разлоге о

томе због чега налази да се у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари, имајући пре свега у виду чињеницу да прекршајни поступак који је вођен против окривљеног није вођен због истог чињеничног стања, нити истих радњи и последица, због којих је првостепеном пресудом оглашен кривим. Ове разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, и на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, упућује.

Неосновани су и наводи захтева којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде засноване на незаконитим доказима – на записнику о претресању стана и других просторија ПУ Врање По-8/17 од 16.06.2017. године који је извршен у ..., у улици ... број .., те криминалистичко-техничкој документацији и потврди о привремено одузетим предметима од истог датума, који су морали бити издвојени из списка, обзиром да је претресање овог објекта, који је на катастарској парцели број .. и који се налази у власништву ББ, обављено и поред тога што припадници ПУ Врање нису имали наредбу за претрес овог објекта.

По оцени овога суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани, обзиром да је на исту повреду закона бранилац окривљеног указивао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је оценио ове жалбене наводе неоснованим и о томе на страни 3, став други образложења своје одлуке изнео довољне и јасне разлоге, прихватајући при томе као правилне и разлоге изнете у првостепеној пресуди. Изложене разлоге Врховни касациони суд прихвата у свему као правилне и на њих упућује у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП.

Поред тога, из списка предмета произилази да је претресање стана и других просторија у ..., улица ... број .., чији је држалац ВВ, а корисник окривљени АА, обављено на основу наредбе Кппр бр.201/17 од 15.06.2017. године, те да су претресању присуствовала два пунолетна сведока, као и да је том приликом извршен и претрес помоћних просторија на истој адреси, по истој наредби, а чији је држалац и корисник сведок ББ.

Како је, дакле, претресање и главног и помоћног објекта на адреси у улици ... број .. у ..., извршено у свему по одредбама Законика о кривичном поступку, то су неосновани наводи изложени у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – да су правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и да су засноване на незаконитим доказима.

У осталом делу захтева, бранилац окривљеног истиче да је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим због кривичног дела из члана 233. став 1. КЗ и поред тога што се из оптужног предлога и диспозитива првостепене пресуде „не види у чему се састоји противправност и радња извршења кривичног дела“, те дакле указује на неразумљивост изреке првостепене пресуде, односно на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, из ког разлога у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту

законитости окривљенима преко бранилаца због повреде закона. Стога је поднети захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић